

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ 12 ΜΗΝΩΝ Από τῆς 1 Ἰανουαρίου ἕως 1 Ἰουλίου Ἐσωτερικοῦ φρ. 6. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8.</p>	<p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΜΙΧ. Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ</p>	<p>ΓΡΑΦΕΙΑ Ἀναπλάσεως καὶ Ὁδοδοξίας ὁδὸς Φιλίας, 5, παρὰ τὴν Ἱερὰν Σίνδον.</p>
---	--	--

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καὶ πάλιν διὰ τὴν ἐκλογὴν Μητροπολίτου Ἀθηνῶν, ὑπὸ Μιχ. Ι. Γαλανοῦ. — Ἡ ὀρθοδοξία καὶ οἱ φυσικοὶ ἐπιστήμιοι, ὑπὸ F. Bellef. — Μιχαὴλ Ι. Γαλανοῦ, λόγοι εἰς τὰ Ἐυαγγέλια τῶν σπουδαιότερων ἐορτῶν καὶ τοὺς βίους τῶν κατ' αὐτὰς πανηγυριζομένων ἁγίων.

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΛΟΓΗΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ἈΘΗΝΩΝ

Δὲν ἔμποροῦμεν νὰ μὴ ἐπανεέλθωμεν εἰς τὸ ζήτημα τῆς μελλούσης ἐκλογῆς Μητροπολίτου Ἀθηνῶν. Δὲν ἔχομεν βεβαίως νὰ εἰπώμεν περὶ αὐτῆς ἀληθείας τινὰς νέας καὶ ἀγνωστούς· ἀπείλομεν ὅμως νὰ ἐπενθυμίσωμεν πράγματα κοινότατα, τὰ ὅποια δυστυχῶς πολὺ ὀλίγων λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν παρ' ἐκείνων, οἱ ὅποιοι, κατὰ τούτον ἢ ἐκείνον τὸν τρόπον, ἐπηρεάζουσι τὴν ἐκβασιν τῆς ἐκλογῆς αὐτῆς.

Ὁ λαὸς ἤθευρε νὰ κρίνῃ εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο νηφαλιώτερον καὶ δικαιοῦτερον. Τὸν Μητροπολίτην Ἀθηνῶν ἐνόησε ἀληθινὰ πιστόν, ἀφιλόργον, ἱκανὸν διὰ τὸ κήρυγμα, μὴ ἐξουσιαζόμενον ἀπὸ ἀνθρώπινους ἐπιρροάς, ἀλλ' ἀνήκοντα ἐλόκληρον εἰς τὸν Χριστὸν καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, γαμᾶτον δὲ ἀπὸ ζήλον καὶ δραστηριότητα, καὶ ἀκοίμητον καὶ ἀδιάλειπτον μέριμναν ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου του.

Ποθεὶ δηλαδὴ ὁ λαὸς ὅ,τι προστάζει ὁ Θεός. Ἄλλ' εἰς τὰ ὑψηλότερα στρώματα ἡ πνευματικὴ ἀτμόσφαιρα, ἀντὶ νὰ ἦνε πλέον καθαρὰ, καθίσταται μάλλον μολυσμένη. Καὶ μετὰ εἰς τὸν καπνὸν καὶ τὰς ἀναθυμιάσεις προστύχων ἀνθρωπίνων βλέψεων, καὶ εὐτελῶν ὑπολογισμῶν, καὶ ποταπῶν παθῶν, κρίνονται πολλάκις ὡς κατ' ἐξοχὴν ἄξιοι οἱ πάσχοντες ἐρημίαν πάσης ἐκκλησιαστικῆς καὶ πνευματικῆς ἄξιας.

Μὴ δὲν τὸ βλέπωμεν τούτοις εἰς τὰς ἐκλογὰς τῶν ἐπισκόπων; Βεβαίως ὑπῆρξαν ὀφθαλμοὶ καὶ διὰ τινὰς τῶν χρησιωτέρων. Ἀλλὰ συνήθως κληρικοὶ, μὴ φροντισάντες

νὰ γνωρίσωσι ποσῶς ἑαυτοὺς εἰς τὸ κοινόν, μὲ δνόματα ἀνατυρόμενα ἀπὸ τὴν σκοτίαν καὶ τὴν ἀρνήθειαν, μὴ κοινάσαντες διόλου διὰ τὸν φωτισμὸν καὶ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν οὕτε μὲ τὸ μικρὸν τῶν δακτυλῶν, ἀπὸ κήρυγμα μὴ νοιώθοντες, οὕτε ἀπὸ ζήλον ἱερὸν ὑπὲρ τῶν πλανωμένων καὶ πόνον ὑπὲρ τῶν ἀπολυμένων, ἀσημότητες ὑπέροχοι, αἱ ὅποιοι, ἀν τὸ ποιμνιον ἠρωτάτο, ἤθελον ἴδει ἢ τὴν ῥαχιν του ἢ τὰ ῥόπαλά του, προτιμῶνται αὐτοὶ, καὶ ἀπολαμβάνουσι τὴν εὐχαρίστησιν, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὑποψηριότητός των, νὰ ρελαμαράνται ὡς ἐλαστικότητες, μὲ οἰστρον, ὅστις δὲν θὰ ἦτο μεγαλύτερος δι' ἓνα Χρυσόστομον ἢ δι' ἓνα Βουσουέτον.

Καὶ παραλλήλως πρὸς τοῦτους προεκρίθησαν ὄχι σπανίως κληρικοὶ, οἵτινες θὰ διέπρεπον ὡς εἰσπράκτορες τοκογλόφων, καὶ ἄλλοι, οἱ ὅποιοι ἐγενίον ἐξακουστοὶ ὡς προικισμένοι μὲ νέον πνεῦμα καὶ ὡς μὴ ἀκολουθοῦντες τὰς τρέχουσας τῶν φανατικῶν, ὅπερ ἐσήμαιεν, ὅτι ἦσαν βωμολόχοι εἰς τὰς συνδιαλέξεις των καὶ διέπρεπον εἰς τὰ εὐθύμους συναθροίσεις τῶν αἰθουσῶν, ἐν αἷς ἐχέρευον κομψῶς μὲ ἀνεξιστάμενα βίβρα, ἀνεμίζοντα ἐνίοτε βροῦ μὲ τὰς ἐξώμους ἐσθῆτας μωρωμένων κυριῶν.

Ἄλλ' ἡ γοητεία ἐνταῦθα εἶνε βραχυτέρα τῆς τοῦ ἀνθρώπου. Καθὼς εἰς τὰς πανηγύρεις τῶν γάμων νήσαν τινῶν καὶ χωρίων ἐγαμιάζονται ὡς περικαλλεῖς καὶ ὡς ἀποκρύπτουσαι τὸν ἥλιον διὰ τῆς εὐμορφίας των νύμφαι, ἡ ἀσχημία τῶν ὀσίων τὸν κάμνει νὰ διατάξῃ τὴν ἐπαύριον ἂν πρέπη ν' ἀνατελεῖ, κατὰ παρόμοιον τρόπον, ἐπίσκοποι, θαψιλῶς ὀμνηθέντες κατὰ τὴν ὑποψηριότητα καὶ τὴν χειροτονίαν των, ἀπελθόντες ἔπειτα μεταξὺ τοῦ ποιμνίου των, ἐν τῶν ὀλίγων ἡμερῶν ἀπεδείχθησαν ἀνίκανοι, ἄξιμόνους νὰ πράξωσι τι γενναίον, ἀλλ' οὐδεὶς νὰ βουλευθῶσι κτλ. Καὶ οἱ ἐπαινεθέντες ὡς τρυφοὶ, καὶ μεγάλοι, καὶ περίφανοι, καὶ διακεκριμένοι ἱεράρχαι, ἐπρήθησαν ἐλόκληροι εἰς τὴν περι τοῦ ἑαυτοῦ τῶν μερίμων, ὅχι δὲ μόνον θεύμασμον καὶ ἐνοουσιασμόν δὲν ἐκίνησαν, ἀλλὰ καὶ ἐξέπεσαν ἀπὸ πάσαν ὑπόληψιν καὶ ἀπὸ πάντα σεβασμῶν, ἐκ δὲ τῶν γνωρισμάτων τοῦ ποιμνίου δὲν διετήρησαν ἄλλο

παρά το κύριον του ποιμνίου και την εκ του έμει- γματος αυτού απόλαυσιν και τρυφήν.

Τò σφαλερόν τούτο μέτρον της εκτιμήσεως δέν εγκα- ταλείπεται δυστυχώς ούδέ περί Μητροπολίτου Αθηνών προκειμένου. Αλλά και κυβερνήται και δημοσιογράφοι και οι πρωτοστατούντες επί της πολιτικής κοινότητας και της κοινωνικής σκηνής, από προσόντα μητροπολίτου νοιώ- θουν όσον από χρώματα ο τυφλός και ο κωφός από ήχους. Ανικανοί δέν να διακρίνουν τόν άξιον, επίζητούσι μόνον τόν άρεστόν, και άρεστούς τοίς είνε, ως επί τò πλείστον, ο στερούμενος πάσης άλλουδς αξίας.

Θά επικρατήσωσιν άρα γει αι τοιαύται άρεσκειαί και εις τήν μέλλουσαν έκλογήν, και θά επιβάλωσι τόν Μη- τροπολίτην Αθηνών εκείνοι, οτινες, έπρεπε, λόγω δι- καιοσύνης, να μή έχουσι κριμίαν γνώμην διά τούς άρχον- τας της Έκκλησίας ;

Της Αύλης συμφέρον υπέρτατον είνε, τήν φοράν μάλιστά ταύτην, ν' άπόσχη πάσης αναμίξεως. Μετά τήν θύελλαν του Νοεμβρίου ή κοινή γνώμη θά έδη έχι δυαμένως μόνον, αλλά και άπεχθώς πάσαν αυτης προ- σάθειαν υπέρ εννοουμένου της ύποψηρίου. Και άν έτι ούτος ήτο ο άριστος, ή πηγή της ύποστηρίξεως του θά τόν παρίστα ως τόν χειρίστον. Πέριξ του θρόνου του ποι- μενάχου τούτου, άν έξελέγτο, θά ήπλώνοντο εύθους εξ άρχής ή ύπόνοια, ή ύποψία, ή δυσπιστία, ή παρεξήγησις, ο φόβος ο άγων πρός τήν έγθραν. Και θά ήρκει μικρός τις σάλος, διά να καταστήρη τόν τοιούτον έκλεκτόν αξιόθρη- νητον και έλεεινότερον ύμμα.

Έπειτα, άς τò ήμολογήσωμεν, οι έν τή Αύλῃ δέν έχουσι τήν ευκαιρίαν να γνωρίζουσι τούς κληρικούς, οτινες δύνανται ν' άποτελέσωσι δύναμιν και ζωήν της Έκκλη- σίας. Είς αυτούς ή κενή επιτηδειότης φαίνεται πολλάκις ως ένδεικτική ύπεροχής, άλλ' οι επιδείξει έν τῷ διαπέδῳ τῶν μεγάλων αίθουσῶν δέν άποδεικνύονται τοιοῦτοι και έν μέσῳ τῶν λαϊκῶν κύκλων. Ο λαός έχει άλλο είδος δοσρήσεως και άρεσκείας, και ο,τι κατώρθωνε να στίλβη άνω, ήμ πορεί να καταπατηθῇ ως άνθραξ κάτω. Μητροπο- λίτης δ' άξιός δέν είνε ο άρεστός εις τούς ολίγους διά προ- τερήματα άσχετα πρός τήν έξυπηρέτησιν της Έκκλησίας, άλλ' ο έχων εκείνα τά χαρίσματα, τά όποια δύνανται να τόν επιβάλωσιν εις τήν εκτίμησιν και τήν αγάπην τῶν πολλῶν, διά τούς κόπους του υπέρ της πίστewς και της εδσεθείας.

Είς Μητροπολίτης Αθηνών πρέπει πρό παντός να ήνε δοῦλος της Έκκλησίας του και άγρυπνος πρόμαχος και κηδεμών του λαού του. Και όταν τοιοῦτος ήνε, δύνανται να αποβαιγή και στήριγμα του θρόνου του βασιλικού. Διότι θά είπη εκεί ο,τι άλλθές, και θά ύποβάλῃ ο,τι πρέπει Αλλ' ή Αύλή μας δέν έχει δυστυχώς έναργή πάντοτε τήν αντίληψιν ταύτην. Και ζητούσα ως Μητροπολίτην φίλον ιδιόν της, προσφέρει κακίστην ύπηρεσίαν εις τò Στέμμα, εις ο άντανακλώσιν αι ένέργειαι της. Ίδου διατί επί του προκειμένου ή Αύλή πρέπει ν' άπόσχη πάσης αναμίξεως,

άν δέν αυτή δέν έχη τήν φρόνησιν ταύτην, πρέπει άλλοι να τήν σταματήσωσιν ως επικίνδυνον όχι μόνον εις τήν Έκκλησίαν, αλλά και εις αυτήν τήν Βασιλείαν.

Αλλά και ή Κυβέρνησις οφείλει εις τò Μητροπολιτικόν ζήτημα να εγκαταλείψη τήν πεπατημένην, και να ένω- ησῃ, οτι ή εκλογή αυτη δύνανται να τῇ άποβῇ, αναλό- γως της ένεργείας της, ή βάρθρον, ή τάφος. Ο Έλληνικός κόσμος διψῇ Μητροπολίτην έμπνεύοντα όλην τήν έμπι- σασύνην και κατέχοντα, κατά τò δυνατόν, άρτίωτερα τά χαρίσματα έπωφελοῦς και ειλικρινούς δράσεως υπέρ της Έκκλησίας και του Έθνους. Εάν ή Κυβέρνησις, επί της ύποίας θέλει διενεργηθῇ ή εκλογή, έννοήσῃ καλῶς τούτο και συντρέξῃ τήν αγαθήν διάθεσιν τῶν μελῶν της ίερῆς Συνόδου, ή κοινή έντύπωσις θά ήνε έξόχως ευμενής υπέρ αυτης, και θά στερεώσῃ σπουδαίως τήν πολιτικήν της θέσιν. Αλλ' εάν ή παρέμβασίς της άσκηθῇ υπέρ προσώ- που ακαταλλήλου, παραγκωνιζομένων τῶν ικανωτέρων, ή έντυχία της θά τῇ γείνη άδοξός τάφος. Διότι ήδη ή έλ- ληνική κοινωνία δέν είνε άδιάφορος διά τò ποιόν του μέλ- λοντος να καταλάβῃ τόν Μητροπολιτικόν θρόνον Αθη- νῶν. Κυβέρνησις δέ, ή τις ήθελε χρησιμοποίησει τόν δγκον της χάριν μιᾶς φαιλότητος ή χάριν μιᾶς μετριότητος, ήθελε λάθει ταχέως τά έπίχειρα της άσεθείας και της άνοίας της, κηρυχιζομένη υπό της άνομίας της και θά- πτουςα τò πολιτικόν της μέλλον. Διότι, μετά τά γνω- στά γεγονότα και υπό τās σημερινάς περιστάσεις, ή έν λόγους μόνον επίδειξις στοργῆς πρός τήν Έκκλησίαν οὔδέν ικανοποιεῖ και οὔθινα φενακίζει. Αί εκκλησιαί, άναδεικνύονται και μεγαλύνονται, μετ' αυτών δέ και οι λαοί, δι' εκκλησιαστικῶν άνδρῶν έχόντων έν έαυτοίς τόν οίστρον της ευσεβοῦς δραστηριότητος και μεγαλοπραγμο- σύνης. Κυβέρνησις δέ, ήτις θά παράσχη τήν ύποστήριξιν της εις ανάδειξιν άναξίου ή άνεπαρκούς, θέλει γείνει ένο- χος έσχάτης προδοσίας κατά τῶν συμφερόντων της Έκ- κλησίας και του Έθνους, αλλά και έσχάτης μωρίας και παραφροσύνης καθ' έαυτης.

Διότι Μητροπολίτης άναξίος όχι μόνον δέν θέλει τήν στηρίξει, αλλά και θέλει τήν καταλύσει ένθυμίζων άκα- ταπαύστως τò μέγεθος του έγκλήματός της. Και τήν τιμωρίαν θέλουσι τήν δώσει όμοῦ, καιρίαν και άηλεθ, Θεός και Λαός.

Η Κυβέρνησις Δηλιγιάννη, εύτυχής εις άλλα σημεια της δράσεώς της, έσχε τήν άδυναμίαν να άρσώσῃ πεισιμότως εις τήν ανάδειξιν του μακαρίτου Προκοπίου. Και έξύμισεσιν οτι οὔτω ήθελεν επί μάλλον στηριχθῇ. Αλλ' ενώ ο Προ- κόπιος ανέβαινε τόν Μητροπολιτικόν θρόνον, κατέπι- πταν εκείνη από τόν Κυβερνητικόν. Και ένδοχόμενον μὲν να μή κατενοήθῃ ή σχέση αυτη μεταξύ τῶν δύο γεγονό- των. Αλλ' ο Θεός δέν κοιμάται, και ή πνοή του έτιμώ- ρησεν έπενεγκούσα τήν άνατροπήν, οτε ήλπίετο μακρά και πολλή ή ασφάλεια.

Και ή Κυβέρνησις Θεοτόκη, εύστοχάσασα περί τινα άλλα, ώλίσθησεν ικανώς εις τās γενομένας πρό έτος

εκλογάς επισκόπων. Συμπεριέλαβε βεβαίως και τινες ικανούς, και τινες άνεκτούς. Αλλ' απέκλισε, και σχε- δόν έδίωξεν άνεγνωρισμένας ικανότητας, περιέβαλε δέ διά της στοργῆς και της προτιμήσεως της κληρικούς, άν ο βίος και ή πολιτεία δέν ύπέσχεοντο, οτι θά έπικοδο- μήσωσι τò ποιμνιον.

Και ένόμισεν ή Κυβέρνησις εκείνη, οτι αι επισκοπικαι εκείναι εκλογαι ένίσχουν τήν θέσιν της. Αλλ' ήπατήθη. Ο Θεός ήγγύπη, και εις τήν θύελλαν του παρελθόντος Νοεμβρίου τήν άφῃς να άναπαγῇ ως φύλλον φθινο- πωρινόν.

Ποίος ήδη θέλει αναλάβει να ύποστηρίξῃ εις τόν Μη- τροπολιτικόν θρόνον τόν δια τούτου ή εκείνον τόν προ- σωπικόν ή κομματικόν λόγον άρεστόν, πολιμῶν τόν αλληθῶς άξιον; Θέλει είνε πολὺ μωρός, εάν νομίσῃ οτι έξυπηρέτησε εάν τόν έαυτόν του. Μητροπολίτης άξιός και κραταίος είνε εὐσίθειαν, εις ζήλον, εις δράσιν, θέλει κρατύνει διά της ήθικής έντυπώσεως της εκλογῆς και της δράσεώς του ήσους θέλουσι συμπαράξει εις τήν ανάδειξιν του. Μητροπολίτης δ' άνάξιος δέν ήμπορει παρά να έχη τέμμα ταχὺ τόν βάρθρον, και εκεί θά συμπαροσῃ οίκτρος και μετ' αίσχους όλους αυτου τούς ύποστηρικτάς.

Αλλά λαός και τύπος και πάντες οι πονούντες τήν Έκκλησίαν και προνοούντες διά τò Έθνος, θά περιορι- σθῶσιν εις τò να προσμενωσι τήν κατόπιν τιμωρίαν του άνομήματός ;

Τò μέγα ζήτημα είνε πῶς να διασκεδασθῶσιν ολαι αι πλεκτάνας, διά τῶν όποίων ο' άνδεικνύετο άνακός τις, και πῶς να έξασφαλισθῶσιν όροι καθιστώντες πιθανήν τήν προτιμησιν ένός εκ τῶν μάλλον άξιῶν. Και τύπος και λαός έχουσι καθήγον να καταστήσωσιν αισθητόν, οτι δέν μαξ έδόθη ή Έκκλησία, διά να καταπατήται από τήν άσέθειαν και από τήν ιδιοτέλειαν, και οτι ο παραγ- κωνισμός τῶν άξιῶν χάριν άναξίου τινός θά παρασκευάσῃ θύελλαν, ήτις θά εκδηλωθῇ κατά τήν προχείρισιν διά μυ- ρίων στομάτων συναντωμένων έν κραυγῇ. ήν θά άνα- πέμπῃ ο λαός και θά εύλογῇ ο Θεός, τῇ κραυγῇ **ἀνά- ξιος, άναξίος, άνόξιος !**

Μιχ. Ι. Γαλανός.

Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΑΙ ΦΥΣΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ ΥΠΟ F. BETTEX

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΚΑΙ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ Δ'.

Η δαρβίνειος θεωρία.

Ο δαρβινισμός, και ή θεωρία της εξέλιξεως, όταν μαξ τήν παρουσιάζει, παρέχουσιν ήμιν έναργές παράδειγμα

του πῶς οι άνθρωποι συγχέουσι μίαν ύπόθεσιν πρός τήν έπιστημὴν τῶν γεγονότων, και του έλκυσμοῦ, ον άκεί επ' αυτών θεωρία, της όποιος αι θεμελιώδεις ιδέαι τοίς είνε συμπαθείς, άκόμη και όταν να μάλλον γνωστά γε- γονότα τήν διαψεύδωσιν.

Ηδη ο Λαμάρκ ειχε ζητήσει να άποδείξη έν τῇ κγεωλογικῇ φιλοσοφίᾳ του, οτι τò ζωϊκόν βασιλείον σχηματίζει άλυσιν συνεχῆ, έρχομένην από τῶν έγγυμα- τικῶν και καταλήγουσαν εις τόν άνθρωπον. Ο αυτός εξέηγει τήν εξέλιξιν τῶν οργανισμῶν διά της προσαρ- μογῆς αυτῶν πρός τās περιστάσεις. Ούτως, έλεγεν, ή καμηλοπαρδαλις ζῇ εις τās ένδοτερα της Αφρικῆς, όπου τò καυστικόν και άγρον έδαφος τήν αναγκάζει να τρέ- φηται εκ τῶν φύλλων τῶν δένδρων. Η έξις του να άνυ- ψώνῃ τò έμπρόσθιον μέρος του σώματος και να ταύνη τόν λαιμόν, διά να φθάσῃ τήν τροφήν της, τῇ έδωκε τόν ένεστῶτα αυτης τύπον κτλ. Αλλ' ο Κυβίριος τῷ άντέ- ταξε τήν σταθερότητα τῶν τύπων τῶσων ειδῶν και τήν έντελή πανομοιότητα της Ίβίος και τῶν ταριχευμένων αλλούριων της Αλγύπτου πρός τούς ήμετέρους.

Έκ περισσοῦ άς σημειώσωμεν αυτόθι, οτι ο κατήρ ούτος του δαρβινισμοῦ πολὺ άπειχε του να ήνε άθεο- κπαντου και πάντοτε, λέγει, έκτελείται άμεταβλήτως ή θέλησις του Ύψιστου Δημιουργοῦ της φύσεως, και πάσης ύπάρξεως; (Ζωολογικῇ Φιλοσοφίᾳ, τόμ. Α' σελ. 114).

Τò 1831—1836 ο δαρβίνος κατά τήν άποστολήν του Beagle έπίστησε τήν προσοχήν του επί τῶν παραλ- λαγῶν, εις άς ύπόκεινται οι οργανισμοί, και μάλιστά οι τῶν ζῴων, υπό τήν επίδρασιν του κλίματος, της τροφῆς, της άνωρθπίνης έπιμελείας, και έν γένει της κλλαγῆς τῶν συνθηκῶν της ύπάρξεώς των. Αυτόθι έκαμε τās μάλλον ένδιαφερούσας παρατηρήσεις. Μελετῶν τās μεταλλαγās τās παραγομένας έν τῇ συνεχείᾳ πλείονων γενεῶν, παρε- τήρησε παρά τισιν οργανισμοίς καταπληκτικῆς έπιτηδεύο- τητα προσαρμογῆς πρός ο,τι ο δαρβινισμός ένομάζει περι- βάλλον, ή μάλλον εύχέρειαν τινα πρός έγκλιματισμόν. Τέλος ένόμισεν, οτι εἶβεν, οτι τὰ μάλλον προικισμένα διά της επιτηδεύοτητος ταύτης άτομα είνε τὰ μάλλον άντέ- χοντα εις τόν άγῶνα της ζωῆς και τὰ μάλλον μεταξύ αυτῶν πληθυνόμενα διά της φυσικῆς επιλογῆς.

Αί ιδέαι αυται, έχουσι μεγάλην τινά σπουδαιότητα, και ο δαρβίνος ήθελεν έμμείνει επί του έδαφους τῶν γε- γονότων, εάν περιωρίζετο να θέση ως άρχας :

Πρῶτον, οτι τò είδος κατέχει άνκμφίδολόν τινα πλα- στικότητα, ήτις τò καθιστά δεκτικόν, μέχρι τινός, προσ- αρμογῆς πρός τās περιβάλλοντά, έν οίς διαβιοι, προσαρ- μογῆς, ήτις εκδηλοῦται μάλλον εις τὰ έξω, π. χ. εις τò χρώμα και τò πάχος της τριχός, παρά εις τὰ έσω, όπου ο σκελετός, οι δδόντες, τὰ έντόσθια, αυτη ή φωνή διλι- γον μεταβάλλονται.

Δεύτερον, οτι ή επιτηδεύοτης αυτη της προσαρμογῆς έχει όρια, έν τῇ παραβάσει τῶν όποίων τò άτομον θνήσκει και τò είδος εκλείπει. Οσο μάλλον αι μορφαί

προσεγγίζουσιν εἰς τὸν ἀρχικὸν τύπον, τοσοῦτον εἶνε καὶ μάλλον βιώσιμοι καθόσον δ' ἀπομακρύνονται αὐτοῦ, κατὰ τοσοῦτον εἶνε βραχυγρόνιοι καὶ ἀσθενεῖς ζωικότητος.

Τρίτον, ὅτι ἐπὶ τὰν αἰ ἐξωτερικαὶ καὶ αἰ ἐπιγινόμεναι ἐπιρροαὶ παύσωνται, τὸ εἶδος, ἀπαλλαγόμενον τῶν ἐπιγενομένων εἰς αὐτὸ μεταλλαγῶν καὶ ποικιλιῶν, ἀναφαινεταὶ ἐν ὅλῃ τῇ ἀρχετύπῳ αὐτοῦ καθαρότητι.

'Ἄλλ' ὁ πειρασμός, τὸ ἠμολογούμενον, ἦτο ἰσχυρός, καὶ λίαν ἐπαγωγὸς ἢ ἰδέα τοῦ νὰ παρασταθῇ ἡ ἐλαστικότης τοῦ εἶδους ὡς ἀπερίοριστος ἐν χρόνῳ ἀναριθμήτω. Τότε ἡ λέξις εἶδος δὲν ἔχει πλέον παρά σχετικὴν ἀξίαν καὶ διὰ χρόνον κατὰ τὸ μάλλον ἢ ἥττον βραχύν, καὶ δύναται τις νὰ ἐξαγάγῃ ἅλα τὰ εἶδη ἐξ ἐνὸς τύπου, ἢ ἐνὸς εἶδους, ἐκ μέρους τινος ἀπλῆς, ἀρχετύπου καὶ μοναδικῆς, ἐκ τινός ἐστὼ κνύτρου, πρῶκτισμένου μὲ τὰς ἀπεριόριστους ιδιότητας τῆς ἐξελιξέως καὶ τῆς προσαρμογῆς.

Διὰ τῆς θεωρίας ταύτης ὁ Δαρβίνος ἐγκατέλειπε τὸ ἔδαφος τῶν γεγονότων, διὰ νὰ βηφικανδυνεύσῃ ἐπὶ τοῦ τῶν θεωριῶν καὶ τῶν ὑποθέσεων. 'Ἄλλ' ὀφείλομεν νὰ τῷ ἀποδώσωμεν ταύτην τὴν δικαιοσύνην, ὅτι μὲ τὴν μετριοφροσύνην ἀληθοῦς ἐπιστήμονος τὸ ἀνεγνώριζεν αὐτὸς οὐτος, ὀμνολογῶν δὲ ὅτι ἐν τῇ ἀλύσει τῶν ὄντων, ὅταν αὐτὸς τῆν συνέβηεν, ἔλειπον πολλοὶ κρικοὶ, ἐξέπραξε τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ καθαρῶς τὸ ἄνευσις τῶν. 'Ἄλλ' ὡς πάντοτε, οἱ μαθηταὶ προέβησαν πέρα τοῦ διδασκάλου τῶν, καὶ πλείστοι ἐπιστήμονες προσεχώρησαν μετὰ περιβαλλόντος ζήλου πρὸς θεωρίαν, ἥτις ἐθελε τὰς μυστικὰς ἱστίαις τῆς καρδίας τῶν. Ποιά εὐχαρίστησις τὸ νὰ δύνανται τέλος νὰ εἰπωσιν, ὅτι ἡ ἐπιτήμη ἀπέριψεν ὀριστικῶς τὴν γῆραιαν κοσμογονίαν τῆς Γενέσεως καὶ ἀπάθησε τὸν Θεὸν εἰς τὰ τελευταία σύνορα τοῦ Σύμπαντός του! Μικρὰ τὰ ἐνέργεια καὶ θὰ ἀπηλλάσσοντο αὐτοῦ καθ' ἑαυτὰν. Οὕτως ὁ Spiller ἐγραφε: «Δυστυχῶς ὁ Δαρβίνος πιστεύει ἀκόμη ὅτι Δημιουργὸς τις ἐνεφύσησε τὴν ζωὴν εἰς τὸ ἀρχέγονον κνύτρου».

Δὲν βλέπει τις λοιπὸν τί οἱ ἐπιστήμονες οὗτοι ἐκέρδιαν ἐντεῦθεν ὡς πρὸς τὰς ἀθεϊτικὰς τῶν τάσεις, καὶ σχεδὸν δὲν ἐννοεῖ, πῶς ὁ κ. Sabatier δύναται νὰ λέγῃ ὅτι κ' ἡ θεωρία τῆς διαδοχικῆς καὶ προϊούσης ἐξελιξέως καθιστᾷ ἀνωρελὸς τὸ θαῦμα». Ἐπεὶ ὁ Θεὸς ἐποίησεν ἕκαστον εἶδος ἀπ' εὐθείας καὶ δι' ἰδιαιτέρου προστάγματος καὶ θελήματος, εἴτε ἐπλασεν ἀπαξ ἐν μόνον κνύτρου μὲ ἅλας τὰς ἰκανότητας καὶ ἅλα τὰ σπέρματα τῆς ἐξελιξέως, ἥτις θὰ συντελεσθῇ ἐν τῷ χρόνῳ διὰ περιστάσεων καὶ συνθηκῶν ἀπειλομένων ὡσαύτως εἰς τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ, τὸ θαῦμα ἐν ἐκάστῳ ἐκδοχῇ ἀπομένει ἀκέραιον, καὶ ὁ Θεὸς εἶνε ὅσον ἐν τῇ μιᾷ, ὅσον καὶ ἐν τῇ ἑτέρᾳ ἢ πρώτῃ καὶ μόνῃ αἰτία ὄλων τῶν αἰτιῶν καὶ ὄλων τῶν γεγονότων.

Ὁ καθαρὸς δαρβινισμός, ἀνεῖ τῆς παρὰ τῶν ὀλισθηρῶν διαστρωφῆς του, ὑποκαθιστᾷ ἀπλῶς εἰς τὸ θαῦμα τῶν ἀλληλοδιαδόχων κοσμοποιητικῶν ἐνεργειῶν, ἐν μέγα θαῦμα, ἐξ οὗ ἐξήχησαν ἅλα τὰ ἄλλα οὐδ'.

εἶνε ἡ πίστις εἰς τὸ θαῦμα, ἥτις θὰ μᾶς ἠμποδίσεν ἀπὸ τοῦ νὰ δεχθῶμεν τὴν θεωρίαν τῆς ἐξελιξέως. 'Ἄλλ' ὅ,τι μᾶς τὴν καθιστᾷ ἀπαράδεκτον εἶνε τὸ ὅτι τὰ ἀδυσώπητα καὶ ἠμειλίχια γεγονότα δὲν ἀρροῦνται εἰς θεωρίας, ἀφ' οὐδ' ἅποτε ὄφραται καὶ ἂν παρουσιάζωνται αὐταί.

ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΓΑΛΑΝΟΥ

ΛΟΓΟΙ

Εἰς

**ΤΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ
ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΒΙΟΥΣ
ΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΥΤΑΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΖΟΜΕΝΩΝ ΑΓΙΩΝ**

'Ανγγελιαμεν πρό ἡμερῶν ὅτι κατὰ τὸν Σεπτέμβριον θὰ ἀρχίσῃ ἡ τύποις Λόγων τοῦ Διευθυντοῦ τῆς «Ἀναπλάσεως» κ. Μιχαῆλ Ι. Γαλανοῦ ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω τίτλων. Διὰ νὰ λάβουσι μίαν ἰδέαν οἱ ἀναγνώσται τῆς «Ἀναπλάσεως» περὶ τοῦ τρόπου, κατὰ τὸν ὁποῖον οἱ Λόγοι αὐτοὶ εἶνε γεγραμμένοι, δημοσιεύομεν εἰς τὸ φύλλον ταῦτο τὸν Λόγον τῆς πρώτης Ἰανουαρίου εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Περιτομῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· εἰς δὲ τὸ ἐπόμενον φύλλον θὰ δημοσιεύσωμεν τὸν Λόγον εἰς τὴν μνήμην τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, τὴν ἐορταζομένην κατὰ τὴν ἰδίαν ἡμέραν.

ΛΟΓΟΣ

**Εἰς τὴν Περιτομὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν
Ἰησοῦ Χριστοῦ
καὶ εἰς τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἑορτῆς**

Οὐρανὸς καὶ γῆ πανηγυρίζουν καὶ ἑορτάζουν κατὰ τὴν σημερινὴν ἡμέραν. Ὁ οὐρανὸς, διότι πανηγυρίζει τελεταὶ 'Ἐκείνου, ὁ ὁποῖος εἶνε Βασιλεὺς καὶ Δεσπότης του· ἡ γῆ, διότι ἡ μνήμη ἑορτάζεται Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, ὁ ὁποῖος ἀνεδείχθη μεταξὺ τῶν λαμπροτέρων καὶ ἐνδοξοτέρων τέκνων τῆς. 'Ἀλλὰ διὰ νὰ εἰπω καλύτερα καὶ ἀκριβέστερα, κοινὰ εἶνε διὰ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ αἱ δύο σημεριναὶ μεγάλαι πανηγύρεις καὶ ἑορταί. Διότι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐπότισε τὴν γῆν μὲ τὸ ζωοποιόν Του αἷμα καὶ ἔφερεν ἐπάνω εἰς αὐτὴν τὴν οὐράνιον βασιλείαν του καὶ μένει πάντοτε ἐν μέσῳ τῶν πιστῶν καὶ γνησίων τέκνων τῆς Ἐκκλησίας, καὶ διὰ τοῦτο κάθε ἑορτῆ του δὲν κινεῖ μόνον τοῦ οὐρανοῦ τὰ σκιρτήματα, ἀλλὰ καὶ τῆς γῆς τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐχαρίστησιν. Καὶ τοῦ Μεγάλου δὲ Βασιλείου ἡ ἑορτὴ κοινὴ εἶνε καὶ διὰ τὸν οὐρανὸν, διότι Βασιλεὺς ὁ Μέγας ἐξῆγεν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν ὡς τοῦ Οὐρανοῦ πολίτης, καὶ στόλισμά του εἶνε

τῶσα. λαμπρὸς ἀνάμεικτος εἰς τὰ πάγματα τῶν δικαίων καὶ τῶν ἁγίων, πένναμα καὶ ἐγκυλλώπισμα τοῦ Θεοῦ τοῦ Θεοῦ.

Καὶ τοῦ μὲν Κυρίου ἡμῶν ἑορτάζομεν τὴν κατὰ σάρκα περιτομὴν, εἰς τὴν ὅποιαν ὑπεβλήθη, ὅταν ἦτο βρέφος, τὴν δευτὴν ἡμέραν ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του, τῆτε ὀνομασθεὶς καὶ Ἰησοῦς. Ἡ περιτομὴ τῶν ἀρσενικῶν παιδίων ἐπροστάζετο ἀπὸ τὸν Νόμον, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἔδωκε διὰ τοῦ Μωυσῆως εἰς τοὺς Ἰουδαίους, καὶ ἀναλογουσε πρὸς τὸ ἰδικόν μας βάπτισμα, τοῦ ὁποῖου ἦτο καὶ τῆτος καὶ προεικόνιστος. Ἡ ἁμαρτία μᾶς ὑπεδούλωσεν εἰς τὴν σάρκα· ἡ περιτομὴ λοιπὸν ἐτίμασεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔσπερε νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὴν δεσποτείαν, τὴν ἀνομίαν καὶ τὰς ἀκαθάρτους ἐπιθυμίας τῆς σαρκός. Τῆτε δὲ τοῦ ἐβίδετο καὶ ὄνομα· διὰ νὰ φανερωθῇ ὅτι ὁ ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος τότε ἀποκτᾷ ἀξίαν καὶ τότε πρέπει νὰ φέρῃ ὀνομασίαν, ὅταν ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν καὶ ἔκωσισσῃ τὰ πάθη τῆς σαρκός του καὶ δώσῃ τὸν ἑαυτόν του εἰς τὴν κυριαρχίαν τοῦ Θεοῦ.

Ἦμπορεῖ ἡμῶς νὰ ἐρωτήσῃ κανεὶς καὶ ποίαν ἀνάγκην εἶχεν ὁ Χριστὸς ἀπὸ τὴν περιτομῆν; Δὲν ἦτο καθαρὸς εἰς ἅλα. Ἐκεῖνος; Δὲν ἦτο ἀναμάρτητος; καὶ μὴ δὲν ἦτο Αὐτὸς ὁ Ἅγιος, ὁ ὁποῖος ἦλθεν νὰ φέρῃ εἰς τοὺς ἄλλους τὸν ἁγιασμόν; Ποῖος λοιπὸν λόγος τὸν ἔφερεν εἰς τὴν περιτομῆν;

Ἡ ἰδικὴ μας ἀνάγκη, ἡ ἰδικὴ μας διδασκαλία, ἡ ἰδικὴ μας ὀφείλεια. Ἐπειδὴ ἐφόρεσε τὴν σάρκα μας, ἐπέχε καὶ τὰ χρεῖα τῆς, καὶ ἠθέλησε νὰ δεῖξῃ τὰ καθήκοντά τῆς. Ἰδοὺ διατὶ ὑπεβλήθη ὁ Κύριός μας εἰς τὴν περιτομῆν.

Ἡ περιτομὴ ἦτο τύπος τοῦ βαπτίσματος, βάπτισμα δὲ τότε δὲν εἶχε νομοθετηθῆ ἀκόμη. Περιετμήθη λοιπὸν ὁ Χριστὸς, διὰ νὰ δεῖξῃ ὅτι εἶχε αὐτὸς, ἀλλὰ ἡμεῖς ἔχομεν ἀνάγκην περιτομῆς, ὅτι θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶνε νὰ καθαρῶσθε καὶ νὰ ἐλευθερωθῶμεν ἀπὸ τὰ πάθη τὰ σαρκικά.

Τοῦτο ἦτο ὁ ἕνας λόγος, ὁ πλεόν ἄμσος καὶ εἰδικός. 'Ἀλλὰ μαζὶ μ' αὐτὸν ἦτο συντροφευμένος καὶ ἄλλος, ἐπίσης ὀφείλιμος καὶ σπουδαῖος. Ποῖος; Νὰ μᾶς δεῖξῃ, ὅτι πρέπει νὰ σεβώμεθα τοὺς νόμους τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ νὰ κἀνωμεν ἅλα ὅσα ἐκεῖνη μᾶς προστάζει. Εἰς τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, τῆς βρεφικῆς ἡλικίας τοῦ Ἰησοῦ, Ἐκκλησία βίβαια δὲν ὑπῆρχε. Τὸν τόπον τῆς ἡμεῶς, ὡς τύπος καὶ προεικόνιστος τῆς, εἶχεν ἡ Ἰουδαϊκὴ Συναγωγὴ. Μὲ τὴν περιτομὴν του λοιπὸν ὡς νὰ μᾶς φωνάξῃ καὶ νὰ μᾶς λέγῃ ὁ Χριστὸς· ὄλοι νὰ κἀνωμετ' ὅ,τι σὰς προστάζει ἡ Ἐκκλησία, καὶ τὸ παράδειγμα τὰ μέγα σὰς τὸ δίδω ἐγὼ. Ἐγὼ ἐφύλαξα τὸν νόμον, χωρὶς νὰ ἔχω ἀνάγκην ὁ ἴδιος μόνάχα διότι ἦτο νόμος· πόσον περισσότερον λοιπὸν δὲν χρειάζεσθε σὺς καὶ φυλάττετε τοὺς νόμους καὶ τὰς διατάξεις τῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ ἀπ' ἐδῶ ἐξαρτᾶται ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ σωτηρία σας;

'Ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλον λόγον ἐδέχθη νὰ λάβῃ περιτομῆν

ὁ Κύριος ἡμῶν. Ποῖος εἶνε οὗτος; Τὸ νὰ κἀμῃ ἀναπολογητοὺς τοὺς ἐπικριτὰς τῆς ἁγίας καὶ Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας μας, ἐκεῖνους, οἱ ὁποῖοι τὴν κατακρίνουσι, διότι δίδει βάπτισμα εἰς τὰ βρέφη.

Διότι τί ἦτο ἡ περιτομὴ; Τὸ πρὶν Χριστοῦ βάπτισμα. Καὶ τὸ βάπτισμα τοῦτο ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ διέταξε νὰ γίνεταί εἰς τὴν βρεφικὴν ἡλικίαν, ἐκτὼς ἡμέρας ὑστέρᾳ ἀπὸ τὴν γέννησιν. Τότε ἐδέχθη τὴν περιτομὴν καὶ ὁ Χριστὸς, ἐκτὼς ἡμερῶν βρέφος. Καὶ εἰδεκε λαμπρότατα μ' αὐτό, ὅτι δὲν εἶνε λάθος τὸ νὰ βαπτίζωνται νὰ μικρὰ παιδιὰ, ὅτι δὲν ἠξέχουσι τί λαλοῦν ὡς κατακρίνουσι τὴν ἁγίαν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν μας διὰ τὸ ὅτι δίδει εἰς τὰ βρέφη τὸ βάπτισμα, ὅπως βρέφος ὁ Χριστὸς ἔλαβε τὴν περιτομὴν, ἡ ὅποια τότε ἦτο τοῦ ἐπιτετα χριστιανικοῦ βαπτίσματος ὁ τύπος.

'Ἀλλὰ τὸ βάπτισμα ἦλθεν ἀκολούθως, καὶ ἡ περιτομὴ καταργηθῆ δι' ὅσους πιστεύουσιν εἰς Χριστόν. Ἐν τούτοις ἡ ἑορτὴ τῆς περιτομῆς Του δὲν πρέπει νὰ ἦνε δι' ἡμᾶς πανηγυρὶς ἑορτὴ, ἡ ὅποια νὰ μᾶς ἐνθυμῆται ἀπλῶς ἕνα γεγονός τῆς βρεφικῆς Του ἡλικίας, ἀλλὰ πρέπει νὰ μᾶς χρησιμεύῃ εἰς ψυχικὴν ὀφείλιαν καὶ σωτηρίαν. Ὁ Χριστὸς, χωρὶς τὴν παραμικρὰν ἰδικὴν του ἀνάγκην, ἐφύλαξεν ἕνα τύπον τοῦ παλαιοῦ Νόμου, πῶς κατωτέρω ἀπὸ τὸν νέον νόμον τῆς χάριτος καὶ τοῦ Εὐαγγελίου. Ποίαν λοιπὸν ἐπιμέλειαν καὶ φροντίδα καὶ προσπάθειαν, καὶ ποίαν ἀγῶνα δὲν πρέπει νὰ ἔχομεν ἡμεῖς, διὰ νὰ φυλάττωμεν ἅλα τὰ προστάγματα καὶ ἅλας τὰς ἐντολάς τοῦ νέου αὐτοῦ νόμου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον μέλλομεν νὰ λάβωμεν ὄχι μόνον τὸ μέγαλον καλὸν τῆς σωτηρίας μας, ἀλλὰ καὶ τὴν δόξαν τὴν ἀνεκφραστον καὶ τὴν τιμὴν τὴν ἀσύγκριτον τοῦ νὰ γίνωμεν τοῦ Θεοῦ τέκνα καὶ συμμέτοχοι τῆς βασιλείας του; Κάθε θεῖον πρόσταγμα ἔσ' ἐμᾶς ἦνε πολυσέβαστον, καὶ εἰς αὐτὸ μὲ κάθε προθυμίαν ἔσ' ὑποτάσσωμεθα. Διὰ τοὺς νόμους τοῦ Θεοῦ καὶ τὰς διατάξεις τῆς Ἐκκλησίας του, αἱ ὁποῖαι ἰδικαί του εἶνε καὶ αὐταί, δὲν ἔχομεν νὰ συζητήσωμεν, οὔτε μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ ἀμελῶμεν. ἕνα εἶνε τὸ χρέος μας μόνον δι' αὐτούς· νὰ τοὺς σεβώμεθα καὶ νὰ τοὺς ἐκτελῶμεν μὲ δὴν τὴν ἀκριβείαν καὶ μὲ δὴν τὴν προθυμίαν. Ὁ Χριστὸς ὑπατάχθη εἰς τὸν νόμον· πῶς ἠμποροῦμεν ἡμεῖς νὰ ἐπαναστατήσωμεν κατ' αὐτοῦ; Ἐὰν τὸ κἀνωμεν, δὲν θὰ εἶμεθα μόνον ἀσεβεῖς, ἀλλὰ καὶ ἔχθροι τοῦ ἑαυτοῦ μας. Διότι ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Ἐκκλησία μὴ ἐνομοθέτησαν διὰ βλάβην μας; 'Ἀλλὰ διὰ τὸ θελεῖν μας ἐμερμήνευσαν. Καὶ μὴ ἐθέτισαν πρὸς καταστροφὴν μας; 'Ἀλλὰ διὰ τὴν σωτηρίαν μας ἔκαμαν καὶ διέταξαν τὰ πάντα.

ἕνα εἶνε τὸ μόνον καὶ μέγαλον καλόν, ἡ ἀνομία καὶ ἡ ἀνυποταξία εἰς τὸ θέλημα τῆς θεοῦ, καὶ ἡ καταφρόνησις τῶν θεσμῶν τῆς Ἐκκλησίας. Διότι ὅπου αὐτοὶ καταπατοῦνται, ἐκεῖ φεύγει ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ, καὶ μόνον μονάχα μὲ τὰ πάθη μας, τὰ ὁποῖα μᾶς γίνονται μακαρία δάκρυα, διὰ νὰ καταντήσωσι μίαν ἡμέραν τῶν φωνῶν μας. Τὰς ἐντολάς τοῦ Κυρίου δὲν φυλάττετε; * Ἄτομον ἄν

ήσαι, κακήν κακώς θά γαθής. Οίκογένεια, θά κατάφα-
γαθής. Κοινωνία θά καταπαρκαθής. Έθνος, θά κατα-
πατηθής. Καί Κράτος είσαι; Θείεις κατακρημινοθή. Ό
Νόμος του Θεού είνε έπως ή ψυχή. Χωρίς αυτόν έρχεται
θάνατος. Καί έπως ή γή ή σίγουρη και στερεά. Αυτός
λοιπόν έάν αφαιρεθής, θά εύρεθής υποκάτω άβυσσος και θά
άνείχθής τό χάος.

*Έτσι γίνεται και εις μίαν πολιτείαν: έάν πλεονάση ή
άνομία, θά πλεονάση και ή φθορά. Κάθε κατάπατήσις
του νόμου είνε μία πληγή, όχι πλέρυ εις τό χέρι, άλλ'
εις αυτήν του Κράτους την καρδίαν. Καί όταν τό Κράτος
πέφτη, οί πολίται χωρίς δικαιοσύνην, χωρίς τάξιν, χωρίς
έμπιστοσύνην, χωρίς άσφάλειαν, βγάνοντες ό καθένας τό
'μάτι του άλλου, και άναμεταξύ των ήπιτόμενοι εις τόν
βουρχν ή σπρωγόμενοι εις τόν κρημνόν, εύρίσκουν όλοι
των άθλιον τέλος κατόπιν ζωής έλευσην.

Τί θά μάς έλευθερώση άπ' αυτά; Τό παράδειγμα του
Σωτήρος μας, τό να σταθώμεν πιστοι εις τους νόμους και
τά προστάγματα του Θεού, καθώς έσαθή Έκείνος άπό
μικρό παιδί, και άπ' αυτήν την βρεφικήν του ηλικίαν.

Και ταύτη άς τό ακούσουν πρό πάντων οί γονεϊς, και
οί διδάσκαλοι, άλλοι γονεϊς και αυτοί δια τους μαθητάς
των, και οί άρχοντες, οί έποιοι διευθύνουν την κοινωνίαν
και ήμπορούν να συντελέσουν εις τό να άνατραφή και
μορφωθή καλά ή μικρά και άπαλή και εύκολόπλαστος
ήλικία.

Κατά την διήγησιν του Ιερού ευαγγελιστου Λουκά, ό
Κύριος ήμων Ήσους Χριστός κάθε έτος επήγαγεν εις τά
'Ιεροσόλυμα μαζί με την μητέρα του, δια να έορτάσουν
έκει εις τόν ναόν την έορτήν του 'Ιουδαϊκού Πάσχα. 'Η
συνήθεια αυτή επεδάλλετο δι' όλα τά άραβικά των 'Ιου-
δαίων άπό τόν νόμον των, ό δέ Κύριος ήμων Ήσους
Χριστός πιστά και με άκριβειαν έβόλαζε και ταύτο. Διά
τί; Διά να μάς σταθή παράδειγμα και εις αυτό, του
δτι χρωστούμεν να ανατρέφωμεν με εύθείαν τά τέκνα
μας και να τά οδηγώμεν εις τόν ναόν του Θεού, δσάκις
τό προστάξή ή άγία έρθόδοξος Έκκλησία μας. Ό Χρι-
στός ήλθε να σώση όλους, μεγάλους και μικρούς, και ή
θεία χάρις έχει την δύναμιν να νικήση όλας μας τάς
κακίας και να μάς καθάρση άπό όλα μας τά άμαρτή-
ματα, φθάσει να δείξωμεν και ήμεϊς σπουδαίαν διάθεσιν
πρός ταύτο. Δέν είνε όμως ζήτημα ότι ή παγιωμένη και
βαθύρριχη κακία της προχωρημένης ηλικίας πολυμειται με
περισσότερους ιδρώτας και μεγαλότερον κόπον. Τό δέν-
δρον, τό όποιον έμεγάλωσε και έστερωθή στραβόν, δέν
ήμπορεί πλέον με την ανθρωπίνην προσπάθειαν να γείνη
ισιον. Έμπορεί όμως ό άμαρτωλός και εις την ώριμον
ήλικίαν και εις αυτήν την γεροντικήν να διορθωθή με την
δύναμιν της θείας χάριτος. Άλλά τό έργον ταύτο της
θδικης διορθώσεως είνε τό εύκολώτατον, έάν καταβάλω-
μεν σπουδαίας προσπαθείας επί της παιδικής ηλικίας.

Δέν θά επιτύχωμεν όμως μόνον έάν στείλωμεν τά παι-
διά εις τό σχολειόν και τά μάθωμεν γράμματα και τέ-

χνάς και έπιστήμας. *Ό,τι πρό πάντων θά διορθώση είνε
ή Ιερά θρησκεία μας, έάν βρίζωμεν βαθεία εις τάς ψυχάς
των τόν προς αυτήν σεβασμόν και την προς αυτήν αγά-
πην. Καί ταύτο θά κατορθώσωμεν άσφαλέστερα, έάν
γονεϊς, διδάσκαλοι, άρχοντες, δίδωμεν εις την μικράν
ήλικίαν τό ζωντανόν παράδειγμα της πίστεως και της
εύσεβείας. Παιδί, τό όποιον έμαθε άπό μικρόν να προσεύ-
χεται έμπρός εις τάς άγιάς εικόνας μαζί με τους γονεϊς
του και με τά άλλα του άδέλφια, και να πηγαινή μαζί
των εις την Έκκλησίαν, δια να δώση όλην την ψυχήν
του εις την θείαν κατόνυξιν και να εύχαριστήση τόν Σω-
τήρα του ή να παρηκαλέση την Παναγίαν με τά χεράκια
του σεμνά σταυρωμένα πλησίον της μητέρας του ή του
πατέρα του, θά έμψή ένωρίς εις τόν Ισιον δρόμον, και
θά γείνη της οίκογενείας του στήριγμα, τών γονέων του
χαρά, της κοινωνίας μέλος έλικετόν, φέρον όλα τά έφέ-
δια ενός βίου εύσεβοϋς και θεαρέστου. Δυστυχώς ταύτο
δέν τό έννοούν σήμερα πολλοί, και άν δέν καταφοροϋν
την χριστιανικήν άνατροφήν τών τέκνων των, την παρα-
μελοϋν όμως και την παραρρίπτουν. Χιλιάδες γονέων δέν
προσεύχονται μέσα εις τά σπίτια των, άλλά σηκώνονται
και κατακλίνονται, χωρίς να ένθυμηθούν τόν Ουράνιον
Βασιλέα και Πατέρα, ένψ δε κατά τόν Προφήτην ήλιος,
σελήνη, άστρα και πύρ, και χάλκιζα, και χιών, και κρύ-
σταλλος, και βουνά, και όρη, και δένδρα, και θηρία, και
κτήνη, και πτηνά ύμνοϋσι και δοξολογοϋσι τόν Θεόν,
αυτοί, πλέον άναίσθητοι άπό την φύσιν την άψυχον και
την άλογον, ζούν χωρίς την ένθυσμιν του Θεού, άποροφ-
νημένοι άπό την σάρκα των και τά πάθη των, και μη
δίδοντες εις τά τέκνα των καμμίαν προσοχήν ως προς
την μόρφωσιν και την άνατροφήν των. Καί άν δώσουν, τό
κάμουν, μόνον δια να χαλάσουν και να διαστρέψουν. Εις
τόν ναόν του Θεού δέν τά οδηγούν δέν έχουν, λέγουν,
καιρόν, ή είνε κατακουρασμένοι, και πότε θά άναπαυθούην
παρα μόνον την Κυριακήν και τάς μεγάλας έορτάς;

Και όμως έχουν ανεξάντητον καιρόν δια παντός άλ-
λου, και δέν γνωρίζουν κοϋρασιν, όταν πρόκειται να δια-
φθερουν τόν έαυτόν των και να μολύνουν την οίκογένειάν
των. Δέν έχουν καιρόν! Και όμως παράσχουν δια τό θέα-
τρον, έστω και άν παρατείνεται πέραν άπό τά μεσάνυκτα!
Και τους περισσεύει καιρός δια τόν ρασουλήν και τόν κα-
ραγκιόζην, και δια τους χορούς, και τά γλέντια, και τά
καφενεία, και τά; ταβέρνας, και την ρευαρίαν, και τόσας
άλλας άνοησίας.

*Άλλ' είνε μόνον άνοησία; Είνε καιουργία. Ουδέ δι-
στάζω να σας είπω, ότι γονεϊς, οί όποιοι παραμελοϋν την
θρησκευτικήν άνατροφήν των τέκνων των, και τά αποσύ-
ρουν άπό την προσευχήν, και τά απομακρύνουν άπό τόν
Θεόν, είνε δήμιοί των, στραγγαλιστά των και δολοφόνοι
των! Τί έτι δέν φρονούν τό σάμα των, άφού φρονούν
την ψυχήν των; Τί έτι δέν τους αφαιρούν την ζωήν την
πρόσκαιρον, άφού τά στεροϋν την ζωήν την αϊώνιον;
Παιδιά, άποζενωμένα άπό τόν Θεόν, θέλουν προσκολληθή

εις τόν διάβολον. Παιδιά, όπου δέν έμυθαν να προσεύ-
χονται, θά μάθουν να βλαστημούν τά θεία, και αυτοίς
τους ίδιους τους γονεϊς των. Παιδιά, τά ύποϊζ άργά παίρ-
νουν τόν δρόμον της έκκλησίας, συχνά θά ήνε εις τους
δρόμους της διαφθορας και της άσωτίας. Καί όποιος δέν
έφρόντισε να άνάψη εις την καρδίαν του τέκνου του την
θείαν φλόγα της εύσεβείας, θέλει του άνάψει τάς φλόγας
των παθών, συνέχεια των όποίων θέλουν ειλθει μίαν
ήμεραν αι φλόγες της αϊώνιου κολάσεως!

Τί θα καρδίσωμεν; ή,τι έσπεύραμεν. Ίδοϋ ή εξήγησις
μιάς άπό τάς πλέον φρικτάς πληγής της συγγρόνου έπο-
χής. Ένωσ την άνωποταξίαν και ασέβειαν των τέκνων
πρός τους γονεϊς των. Κατά τό 'Ιερών Ευαγγέλιον της
παρούσης έορτής, ό Χριστός έζη με τελειαν ύποταγήν εις
την Παναγίαν Μητέρα του. Έδωκε τοιουτοτρόπως τό
παράδειγμα εις όλα τά παιδιά των Χριστιανών, πως
πρέπει και αυτά να φέρονται προς τους γονεϊς των.
'Άλλά, κατά δυστυχίαν, πολλά άπό αυτά φέρονται προς
τους γονεϊς των, ως δέν θα τοις έπιτρέπτετο να φέρονται
και προς αυτούς τους χειρότερούς έχθρούς των. *Ότι
έπρόταξεν ό πατέρας, τό καταπατεί ό υίός; ή,τι έσυμ-
βούλευσεν ή μητέρα, τό άψηρεί ή κόρη. Καί άν ξελαρυγ-
γίζωνται οί γονεϊς, τά παιδιά τά κακά και παρήκοα
κλειούν τά αυτιά των, ή και άπαντούν με ασθένειαν και
ύβριν. Πάσις είνε εξουσιαστής μέσα εις τό σπίτι; Κανένας.
Μόνον τύραννοι και βεστανισται ύπάρχουν. Καί αυτοί είνε
υίοι και κόραι, χειρότεροι άπό τά θηρία και άπό τά φεί-
δια. Διότι και τό λεονταράκι άκούει τους γονεϊς του,
και τό άρκουδάκι ύποτάσσεται εις τους ίδιούς του. Ποιοί
δέν μόνον άντιτάσσονται; Τά παιδιά των ανθρώπων, όσα
είνε ζένα προς την θρησκείαν και άσεβή προς τόν Θεόν.

Τί σε άφελούν, δυστυχισμένο παιδί, όλα του κόσμου
τά καλά, όταν δέν έχει ύποταγήν εις τους γονεϊς σου;
'Ό Κύριός μας Ήσους Χριστός, άν και άνώτερος άπό την
Μητέρα του, ύποτάσσεται εις αυτήν. Πως έπυ παρήκοοις
εις την ιδικήν σου, και πως σπεύσεται άντάρτης έναν-
τίον του πατρός σου; Παρηκοήν έχεις; Άνθρωπισμόν
δέν έχεις. Καί όταν τους γονεϊς σου δέν έσεβάσθης, πως
θά σε έλεήση ό Θεός;

*Ό θεός νόμος σε προστάζει να τιμής τόν πατέρα σου
και την μητέρα σου. Πως σε τους έτιμάζει; Διότι άτι-
μία είνε κατ' αυτών, όταν τους παρακούσης και τους άψη-
ρής. Καί όταν με ασέβειαν φέρσας άπέναντί των, ποϋ
είνε τότε ή χριστιανώσθη σου, και τί γίνεται αυτός
άκόμη ό ανθρωπισμός σου;

Εις τόν καιρόν της ειδωλολατρείας οί νέοι έσέδοντο
εις την Σπάρτην τους μεγαλητέρους των, έστω και ζένοι
και άγνωστοί άν τους ήσαν. Σύ, Χριστιανός, πως ύβρί-
ζεις έκείνους, οί όποιοί σε έγέννησαν και τάσους δια σε
κατέβαλαν κόπους και άπό τόσην αγάπην θερμαινόνται
δια σε; Μίαν νύκτα άν κάποιος σου έδιδε στέγην, και
ψωμί, όταν έπεινάσας, και ρούχον, όταν άπέμεινες γυ-

μνός, θά ήτουν σκλάβος του επί ζωής, δότι άλλώς θά
ήτουν τέρας. Καί όταν ή μητέρα σου χιλιάδες νύκτας
άργύρησε δια σε, και έκλαυσε, και παρεκάλεσε, και
προσηύχθη, επειδή ή ζωή σου της ήτο πλέον πολυτίμη
άπό την ιδικήν της; και όταν αυτή σε έβρεψε με τό αίμα
της, και έμάρανε την νεότητά της δια να ένθήσης σύ,
και δια σε τά πάντα έδιδεν, ως και τώρα άκόμη τά
δίδει, ήσυχίαν της, και άνάπαυσίν της, και υπαρκτί της;
Όταν αυτή πολλούς φοραίς επάγωσε, δια να σκεπάση και
ζεστάνη σενα, και έβράχη δια να σε προφυλάξη, και εις
την φωτιάν, την υλογίαν, την χολέραν θά έρρίπτετο
αυτή, δια να κερδήση σε; και όταν ό πατέρας σου τόσους
κόπους και άγώνας και στενοχωρίας και παλήμοϋς έχη
δια λόγον σου, και όλα σου του τά χρωστής, διότι
κάθε ώραν και κάθε στιγμήν ή ιδική του φρονία και
προστασία σε συντηρεί και σε τρέφει και σε μεγαλώνει
και σε κρατεί εις την ζωήν, και ένδύμητά σου, και υπο-
δήματά σου, και φρηγηνόν σου, και ποτόν σου, και σκέ-
πασμά σου, και όλη ή σάρκα σου, και όλον τό αίμά σου,
και κάθε τρίχα της κεφαλής σου, μετ' Θεόν, εις αυτόν
και την μητέρα σου χρωστούνται, πως, καμμένο παιδί,
και δυστυχισμένη κόρη, πως τολμάτε να παρακούετε τους
γονεϊς αυτούς, και να τους καταφρονήτε και να τους
άψηρήτε, και με παύαν ψυχήν τους κενάετε, και τους
πληγώνετε, και τους διασχίζετε και τους καίετε, και
τους φρονέετε, διότι όλα αυτά τά κάμνετε, και χειρότερα
άκόμη άπ' αυτά και σκληρότερα, με την άπειθείαν σας
και την άνωποταξίαν σας;

*Α! παιδιά ταλαίπωρα! Έλάτε γρήγορα εις τόν
έυατόν σας και φροντίστε χωρίς αναβολήν να άπομα-
κρύνετε άπό την κεφαλήν σας την φρικτήν και άνένφρα-
στον κόλασιν, την όποιαν δια τά άπειθή και παρήκοα
τέκνα έτιμάζει ή δικαιοσύνη του Ουράνου. Παιδί, τό
όποιον καταφρονεί τους γονεϊς του, θά καταφρονήθη άπό
τόν Θεόν. Καί έπως αυτό δέν ήλουσε πατέρα και μητέρα,
και όταν με δάκρυα και κλαυθμούς τό παρακαλούταν,
έτσι και αυτό δέν θ' ένκουσθή άπό τόν ουράνιον Πατέρα
μας, όταν τρέμον θά παρακαλή να μη βρεθής εις την
αϊώνιον κόλασιν!

*Ό Κύριός μας έδωκεν εις όλους μας μέτρον διαγωμής
με τόν ιδικόν του βλον. Υπετάσσετο εις την μητέρα Του,
και όπήκουεν εις τόν ουράνιον Πατέρα του. Ταύτο άς
φιλοτιμηθώμεν να κάμνωμεν και ήμεϊς. Άς ύπακούωμεν
εις τους γονεϊς μας, και άς φυλάττωμεν με κάθε άκρι-
βειαν τά προστάγματα του θείου νόμου. *Όποιος τοιου-
τοτρόπως ύποταχθή, θέλει άναδειχθή. Καί διότι ύπή-
κουσε, θέλει εύλογηθή και ύψωθή, και θέλει βασιλεύσει
αϊώνια έκαι, ή που λάμπει ή δόξα ή άρχή; και τό
αϊώνιον μεγαλείον του Θεού.

ΙΔΙΩΤΙΚΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ Κ. Α. ΔΙΑΔΗΣΜΑ

Α' ΛΥΚΕΙΟΝ — Β' ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ

Ἐν Ἀθήναις, πλησίον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Πρὸς γινῶσιν τῶν θελούντων νὰ ἐκπαιδευθῶσι τὰ τέκνα αὐτῶν ἄρρενα ἢ θήλεια εἰς ἰδιωτικά σχολεῖα ἐν Ἀθήναις δηλοῦμεν τὰ ἑξῆς :

Τὰ Ἐκπαιδευτήρια ἡμῶν περιλαμβάνουσι :

α' Λύκειον, εἰς ὃ γίνονται δεκτοὶ μαθηταὶ ἐσωτερικοὶ ἢ ἐξωτερικοὶ τοῦ νηπιαγωγείου, τοῦ προπαιδευτικοῦ, τοῦ ἐλληνικοῦ σχολεῖου, τοῦ γυμνασίου, τῆς ἐκμαθήσεως τῶν γλωσσῶν γαλλικῆς ἢ ἀγγλικῆς· κείμενον δὲ πλησίον τοῦ καταστήματος τῶν ἐμποροπαλλήλων, ὅπου ἐγκαθιδρύεται ἡ Κυβερνητικὴ Ἐμπορικὴ Σχολή, δέχεται καὶ ἐσωτερικοὺς μαθητὰς φοιτῶντας εἰς τὴν Σχολὴν ταύτην.

β' Παρθεναγωγεῖον, εἰς ὃ, ἔχον 10 τάξεις, γίνονται δεκταὶ μαθήτριά ἐσωτερικὰ ἢ ἐξωτερικὰ ἀνήκουσαι εἰς μίαν τῶν τάξεων τούτων ἢ θέλουσαι νὰ μάθωσι πρὸς τὴν ἰδίᾳ γλώσσῃ καὶ τὴν γαλλικὴν ἢ τὴν μουσικὴν ἢ τὰ ἐργόχειρα ἢ τὰ ἄλλα πρακτικὰ οἰκιακά ἔργα, καὶ νὰ μορφωθῶσι καλὰ καὶ εὐσεβεῖς οἰκοδόμοισιν.

Τὰ καταστήματα τῶν Ἐκπαιδευτηρίων ἡμῶν κείνται ἐπὶ 18 ἡδὴ ἔτη ἐν τῇ ὁδῷ Ἀδριανοῦ πλησίον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Αἱ ἐν τῇ ὁδῷ ταύτῃ ὑπ' ἀριθ. 70 καὶ 68 μεγάλαι οἰκίαι Φίνλεϋ καὶ ἡ ἐν τῇ παρακειμένη ὁδῷ Φλέσσα ἀριθ. 3 οἰκία πρῶην Κίγκ, ἡδὴ Ἰ. Μαραγκοῦ, ἔχουσαι πᾶσαι 42 εὐρυγῶρους, εὐαέρους καὶ εὐήλους αἰθούσας καὶ δωμάτια, 2 κήπους, 5 ἀλλὰς, καὶ λοιπὰ, χρησιμεύουσιν ἢ μὲν πρῶτῃ διὰ τὸ Λύκειον, ἢ δὲ δευτέρᾳ ὡς διδακτήριον τοῦ Παρθεναγωγείου, ἢ δὲ τρίτῃ ὡς οἰκοτροφεῖον τοῦ Παρθεναγωγείου ἡμῶν.

Τὸ προσωπικὸν τῶν Ἐκπαιδευτηρίων ἡμῶν σύγκειται ἐκ διακεκριμένων καθηγητῶν, ἐλληνοδιδασκάλων, δημοδιδασκάλων, δημοδιδασκαλισσῶν, παιδαγωγῶν καὶ λοιπῶν, ἐν ὧν 35 προσώπων, μετ' ἐνδιαφέροντος μεγάλου ἐργαζομένων.

Τὰ ἐκπαιδευτήρια ἡμῶν διατηροῦσι Μετοχικὸν Ταμεῖον Συντάξεων διὰ τὸ προσωπικὸν αὐτῶν, ὧν, ἂν τις παραιτηθῇ μετὰ πενταετίαν, δικαιούται νὰ λάβῃ τὸ διπλάσιον τῶν καταθέσεών του. Ἄν δὲ τις ὑπηρετήσῃ δεκαπενταετίαν καὶ ἄνω, λαμβάνει παραιτούμενος σύνταξιν ἰσην πρὸς τὰ ἔτη τῆς ὑπηρεσίας του.

Τὰ Ἐκπαιδευτήρια ἡμῶν διατηροῦσιν ἐπὶ ὀκταετίαν Σύλλογον ἐκ μόνων ἡδὴ τῶν ἐσωτερικῶν μαθητῶν συζητούντων κατὰ Κυριακὴν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Διευθυντοῦ περὶ διαφόρων θεμάτων, ὡς λ. χ. περὶ ἐπιμελείας, φιλεργίας, καθαριότητος, δικαιοσύνης, ὁμοιοῦς, σωφροσύνης, υἰείας, πίστεως, ἀγάπης, καὶ τῶν ὁμοίων, ἐφ' ὧν συντάσσοι καὶ ἀπαγγέλλουσι ἐκθέσεις, ἀσκούμενοι οὕτω πρακτικῶς εἰς τὸ διευθύνειν, συζητεῖν, δικάζειν, συντάσσειν πρακτικὰ, ἐκθέτειν ἐγγράφως τὰς ιδέας αὐτῶν, καὶ τὰ ὅμοια. Οὗτοι ἀσκοῦνται ἐπίσης εἰς τὴν ᾠδικήν, τὴν μουσικὴν, τὴν γυμναστικὴν, τὴν κολυμβητικὴν καὶ εἰς ὀδοιπορίας ὑγιεινάς.

Ὅτι δὲ τὰ Ἐκπαιδευτήρια ἡμῶν ἐργάζονται πολὺ καὶ διὰ τὴν εὐδοκίμησιν τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν αὐτῶν εἰς τὰς σωματικὰς ἀσκήσεις, ἀπέδειξε τούτου ὅτι καὶ ἐφέτος 4 ἐκ τῶν ἐσωτερικῶν ἡμῶν μαθητῶν ἐνίκησαν λαβόντες 6 βραβεῖα εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἐθνικοῦ Γυμναστικοῦ Συλλόγου.

Φροντίζομεν λοιπὸν καὶ διὰ τὴν γυμναστικὴν καὶ διὰ τὴν μουσικὴν καὶ διὰ τὰς ξένας γλώσσας καὶ διὰ τὰ ἄλλα τεχνικὰ καὶ πρακτικὰ μαθήματα, καὶ διὰ τὴν ἐλληνικὴν ἰδαιζόντως, καὶ διὰ τὴν υἰείαν καὶ εὐρωστίαν τῶν σώματων· ἀλλ', ὡς πάντων τούτων βάσιν, φροντίζομεν πλεῖστον διὰ τὴν χριστιανικὴν μόρφωσιν καὶ σωφροσύνην τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν ἡμῶν διὰ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς ἐρμηνείας τοῦ Ἐὐαγγελίου, καὶ διὰ παντὸς μέτρου ὅσα συνιστᾷ ἡ Ὁρθόδοξος ἡμῶν Πίστις καὶ ἡ Ἐπιστήμη τῆς Παιδαγωγίας.

Κατὰ τὸ ληξάν σχολικὸν ἔτος ἐνεγράφησαν εἰς τὰ Ἐκπαιδευτήρια ἡμῶν 388 μαθηταὶ καὶ μαθήτριά. Ἐὐχαριστοῦντες τὸ κοινὸν τῆς Πρωτεύουσας καὶ ἐν γένει τὸ Ἑλληνικόν, ὅπερ ἐπὶ μακρὰ ἡδὴ ἔτη ὑποστηρίζει ἡμᾶς, ὑπισχνούμεθα ὅτι θὰ προσπαθήσωμεν καὶ εἰς τὸ μέλλον, πεποιθότες ἐπὶ τὸν Σωτήρα ἡμῶν Κύριον, νὰ φανώμεν ἀντάξει τῆς παρεχομένης ἡμῖν ἐμπιστοσύνης καὶ ὑποστηρίξεως, βελτιοῦντες τὸ ὅσον λεπτόν καὶ ἐπίμοχθον τόσον μέγα καὶ κοινωφελές ἡμῶν ἔργον.

Αἱ ἐγγραφαὶ ἤρξαντο γινόμεναι καθ' ἐκάστην πλὴν τῶν Κυριακῶν.

Ἐν Ἀθήναις κατ' Αὐγούστον τοῦ 1902.

Ἢ Διεύθυντις.

ΚΗΡΥΓΜΑ ἘΚ ΤῆΣ ἈΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Ἐν Ἀθήναις ἐν τῇ αὐτῇ Παρθεναγωγείῳ Διαλπομῇ Κυριακῇ 25 Αὐγούστ. ὥρ. 7 1)2 — 8 1)2 μ.μ. Μ.Ι. Γαλανός.

Ἐν Πειραιεὶ ἐν τῷ Ζωννεῖῳ Ὁρφανοτροφείῳ Κυριακῇ 25 Αὐγούστου ὥρ. 5 — 6 μ.μ. Πανάρ. Δουληγέρης.